

Mestitz Henrik

Marosvásárhelyen készült a kép, apuka van rajta. Apuka mindig nagyon elegáns volt. Akkor ez a pödört bajusz volt a divat. Nekem a világ legdrágább embere volt, egy áldott gyöngéd, kedves, drága jó ember. Köztisztviselőként álló egyén volt, városi tanács tag is volt a Bernády időkben [Bernády György volt Marosvásárhely polgármestere 1902--1913 között. -- A szerk.]. László [anyai] nagyapja a faüzemnél volt igazgató. Apuka akkor harminckét éves volt, és elment hozzájuk látogatóba. Anyuka éppen ült a lépcsőn a húgával, és nyaltak egy lábast, amiben a torta krémjét kavarták ki. Így látta meg először apuka. Nem is vette nagyon figyelembe, aztán egyszer mind a ketten meg voltak híva valahova, és nézte apuka, hogy milyen szép lába van. Aztán elhatározta, hogy megkéri, de nem nagyon akarták adni, mert hát másfél évvel volt idősebb a nővére, Margit, hogy először az menjen férjhez. Margitot akarták adni mindenképp, de apám nem akarta. Anyuka érettségizett, és tizenhét évesen rögtön férjhez is ment. 1908-ban házasodtak össze, szabályszerűen, rabbi adta össze őket, nagyon szép esküvőjük lehetett. Apukának érettségije volt, de továbbtanulásra nem nagyon ambicionálták, mert be kellett állnia a családi vállalkozásba. Nem hiszem, hogy járt volna héderbe, de az ünnepeket mindig megtartotta, úgy, ahogy elő volt írva. Olyankor mentek mindketten anyukával a neológ templomba. Ünnepkor nem lehetett lovas kocsin menni, mindig gyalog mentek. Nem voltunk ortodoxok, szombaton is dolgozott apuka, otthon nem volt kóser háztartás sem [lásd: szombati munkavégzés tilalma; étkezési törvények]. Amikor még Erdély Monarchia volt, de később [1920-tól], amikor Románia lett, akkor sem politizált a család. Soha nem hallottam azt, hogy apuka valamelyik párthoz tartozott volna. Különben apuka mindenben benne volt, nem volt olyan bank, ahol ne lett volna igazgatósági tag, iskola, aminek ne lett volna alelnöke vagy elnöke [Feltehetően nem iskoláról, hanem iskolaszékről van szó. -- A szerk.]. Amikor a zsidó iskolát alapították Marosvásárhelyen -- azt hiszem, inasiskola volt vagy árva gyerekek iskolája --, akkor nemcsak pénzt adott, hanem részt vett a szervezésben is. Mindenben részt vett, és ha lehetett, mindenben segített. Aktívan részt vett Marosvásárhely gazdasági és ipari életben. Volt egy háromszobás irodája, és ott ült. Volt fakitermelése is. Egy időben csináltak hajótálpfát, amit Galatira vittek. Volt egy olyan gyár, ami nekünk dolgozott -- azt nem tudom, hogy csak nekünk dolgozott-e --, de szállította a bútort, amit apukáék eladtak. Sokszor két-három szobát bebútoroztak, mindennel berendeztek egy házat. Ő beltag volt a fűrészmalomnál, a bútorgyárnál, a parkettagyárnál, de minden közös volt a Mestitzékkal. Azt tudom, hogy például anyuka a heti pénzt mindig a bútörüzletben kellett felvegye Albert bácsinál. A nagybátyám is és apuka is felvett bizonyos összeget, valószínű, hogy fizetésként. Jó volt a viszony a testvérek között, de azért inkább apámon múlt sok minden, mert ő egy nagyon jó természetű, áldott jó ember volt. Nagyon szép ember volt, kedves és udvarias, általában szerették.